

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **St. Kynzl, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 1, Havelská 494/31, IČ: 024 69 545, zast. Ing. Jitkou Routkovou, daňovou poradkyní, se sídlem Liberec, Komenského 87/3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.2.2015, č.j.: 5545/15/5200-20441-704561

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24.2.2015, č.j.: 5545/15/5200-20441-704561 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17.395,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Ing. Jitky Routkové, daňové poradkyně.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný ve výroku vyslovil, že: „Napadené rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 30.6.2014, č.j. 4347340/14/2001-05802-108629 se mění následovně:

Počáteční část první věty výrokové části:

„ Shora uvedený správce daně rozhodl podle ust. § 129 odst. 4 a 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), na základě podané přihlášky k registraci k dani z přidané hodnoty ze dne 14.1.2014 ve věci registrace shora uvedeného daňového subjektu takto:“

zní nově takto:

„Shora uvedený správce daně rozhodl podle ust. § 129 odst. 3 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), na základě podané přihlášky k registraci k dani z přidané hodnoty ze dne 14.1.2014 ve věci registrace shora uvedeného daňového subjektu takto:“

V ostatním zůstává výrok odvoláním napadeného rozhodnutí beze změny.“

V odůvodnění žalovaný stručně shrnul skutkový stav, konstatoval odvolací důvody, které podřadil pod šest bodů, uvedl, z jakého právního zázemí při posouzení věci vycházel a v neposlední řadě se vyjádřil k žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, které shledal nedůvodnými. V závěru svého odůvodnění poukázal na skutečnost, že v posuzovaném případě správce daně oprávněně a srozumitelně formuloval pochybnosti o správnosti a úplnosti registračních údajů, čímž přenesl důkazní břemeno v souladu s ust. § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb. zpět na daňový subjekt. Vzhledem k tomu, že daňový subjekt neprokázal na výzvy správce daně žádnými důkazními prostředky, že splnil podmínky pro zákonnou registraci k dani z přidané hodnoty podle ust. § 94 zákona č. 235/2004 Sb., měl žalovaný za to, že své důkazní břemeno v tomto ohledu neunesl, a proto byla dle jeho názoru oprávněně v souladu s ust. § 129 odst. 3 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb. registrace žalobce jako plátce daně z přidané hodnoty předmětným rozhodnutím zamítnuta.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný přesně neurčil danou procesní normu, když neuvedl, zda se jedná o účinné či platné pozdější předpisy zákona č. 280/2009 Sb.

Žalobce rovněž namítal vady odvolacího řízení spočívající v tom, že žalovaný neumožnil žalobci při změně výroku prvoinstančního rozhodnutí, aby se k této změně jakkoliv v průběhu odvolacího řízení vyjádřil a tím bylo podle žalobce porušeno jeho právo na dvojinstančnost daňového řízení, žalobce se nemohl vyjádřit k novému právnímu názoru žalovaného a formulovat, precizovat své odvolací námitky. Rozhodnutí o odvolání je pro žalobce překvapivé, a tudíž i rozporné s právem na spravedlivý proces. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2006, č.j. 2 Afs 143/2004 -105. Podle žalobce dospěl-li žalovaný k jinému právnímu názoru, tak bylo jeho povinností umožnit žalobci uplatnit jeho právo na vyjádření se ke změně právního názoru, popř. předložit nové důkazy. Pouze takový postup by byl podle žalobce souladný se zásadou projednací čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle žalobce žalovaný zatížil své odvolací řízení neodstranitelnou vadou.

Žalobce poukázal na to, že v odvolání namítl, že správce daně nesprávně zaměňuje dva právní instituty a to dobrovolnou registraci plátce daně z přidané hodnoty, kdy správce daně registruje daňový subjekt dle jeho žádosti, a dále pak registraci ze zákona, kde se plátcem daně z přidané hodnoty stává daňový subjekt ke dni splnění zákonných podmínek. V druhém případě podle žalobce registrace správce daně není aktem konstitutivním, ale pouze aktem deklaratorním. Žalobce tvrdil, že pouze oznamoval správci daně datum rozhodného dne pro povinnou zákonnou registraci dle ust. § 6a zákona č. 235/2004 Sb. Žalovaný se pak podle žalobce nevypořádal s odvolací námitkou, když pouze obecně tvrdí, že u daně z přidané hodnoty se nerozlišuje, zda se jedná o registraci zákonnou či dobrovolnou, přičemž žalobce má za to, že i z obsahu tiskopisu č. 5 plyne, že v řádku 06 je rozlišován důvod přihlášky k registraci k dani z přidané hodnoty.

Žalobce také namítal, že se žalovaný nevyjádřil k odvolací námitce, že postup správce daně a výrok rozhodnutí o registraci se příčí smyslu a účelu zákona o dani z přidané hodnoty

také z důvodu, že by pro plátce daně z přidané hodnoty bylo velmi snadné vyhnout se povinné registraci daně z přidané hodnoty pouze tím, že by nepředložil smlouvu o sdružení a neuvedl by DIČ člena sdružení. Uvedl, že své povinnosti v registračním řízení by splnil bezezbytku předložením úplné přihlášky plátce daně z přidané hodnoty na tiskopise vydaném Ministerstvem financí, pak by byl výrok o zamítnutí registrace daňového subjektu pravomocný a závazný a jeho následná změna by nemohla jít k tíži daňového subjektu.

Podle žalobce se žalovaný nevyjádřil ani k odvolací námitce, že pokud by zákonodárce měl v úmyslu stanovit osobám povinným k dani, které se ze zákona staly plátcí daně z přidané hodnoty, povinnost předkládat i smlouvu o sdružení či DIČ členů sdružení, tak by jistě tento svůj záměr vtělil přímo do zákonného předpisu. Žalobce měl za to, že povinnost dodatečně konstruovaná správcem daně k automatickému předložení smlouvy o sdružení spolu s přihláškou k registraci k dani z přidané hodnoty nevyplývá ani ze zákonného předpisu a ani z vlastního obsahu formuláře přihlášky k registraci k dani z přidané hodnoty, a tudíž byla uložena správcem daně v rozporu se základními zásadami daňového řízení.

Žalobce namítal, že žalovaný se přezkoumatelně nevyjádřil ani k tomu, zda je registrace k dani z přidané hodnoty dobrovolná anebo zákonná, a tudíž, zda rozhodnutí o registraci k dani z přidané hodnoty je vždy a ve všech případech aktem konstitutivním, či zda v případě registrace ze zákona se jedná pouze o akt deklaratorní.

Dále žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že je pro zákonnost rozhodnutí o registraci nepodstatné, pokud nebyl ve výroku uveden vůbec hmotněprávní předpis, dle kterého bylo rozhodováno, a navíc ani odůvodnění neobsahovalo přesné určení hmotněprávní normy, dle které bylo rozhodováno.

Podle žalobce se také žalovaný přezkoumatelným způsobem nevyjádřil k jeho odvolací námitce, že rozhodnutí o registraci je rozporné s čl. 213, 214 a 273 směrnice Rady 2006/112/ES.

Žalobce měl za to, že žalovaný neuvedl žádný legitimní důvod, proč žalobci jako osobě povinné k dani odmítl přidělit identifikační číslo pro účely daně z přidané hodnoty. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal s citovaným obsahem uváděných rozsudků ESD, ze kterých žalobce dovozoval, že rozhodnutí o registraci je nezákonné. Přezkoumatelným způsobem pak ani nevyložil, proč by na věc žalobce nedopadaly, a proč tedy k nim nebyl povinen přihlédnout.

Žalobce v žalobě také tvrdil, že první výzva je neurčitá, a proto nezákonná, přičemž měl za to, že se žalovaný s touto námitkou řádně nevypořádal. Také druhá výzva podle žalobce je nezákonná, když neobsahuje konkrétní skutkové důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti podané přihlášky.

Žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, které spatřoval v tom, že se žalovaný nevyjádřil k jeho odvolací námitce, že registrační řízení bylo rozporuplné se zásadou rychlosti a zásadou hospodárnosti.

Podle žalobce se žalovaný také přezkoumatelným způsobem nevyjádřil k jeho odvolací námitce, že postup správce daně daně byl rozporný se zásadou minimalizace zásahů státní moci do osobní sféry žalobce.

Žalobce namítal, že se žalovaný nevyjádřil k námitce, že ve druhé výzvě se nejedná o konkrétní zákonem předpokládanou pochybnost ve vztahu k žalobci a že neexistuje u správce daně faktická pochybnost o správnosti a úplnosti registračních údajů vykázaných v podané přihlášce k registraci, ale jedná se o paušalizovanou pochybnost. Správce daně ani neuvedl, v čem jsou registrační údaje nesprávné či neúplné, nedefinoval konkrétní pochybnost.

Žalovaný se pak podle žalobce rovněž přezkoumatelně nevyjádřil k odvolací námitce, že výrok rozhodnutí o registraci je faktickým trestem žalobce.

Žalobce dále tvrdil, že pod bodem 14 tiskopisu č. 5 přihlášky není uvedeno nic o dalších přílohách, které by měly být součástí předmětné přihlášky, a současně upozornil na skutečnost, že ani žádný právní předpis nestanoví nic o tom, že v případě, když se daňový subjekt stane ze zákona plátcem daně z přidané hodnoty dle ust. § 6a zákona č. 235/2004 Sb., tak je povinen automaticky předložit správci daně smlouvu o sdružení. Takový postup by podle žalobce nesmyslně zatěžoval jak správce daně, tak i daňové subjekty, a proto požadavek správce daně na předložení smlouvy o sdružení považuje žalobce za rozporný se zásadou minimalizace zásahů státní správy do osobní sféry žalobce, zvláště pak za situace, kdy rozhodnutí o registraci a přidělení daňového identifikačního čísla dani z přidané hodnoty má u daňového subjektu pouze význam deklaratorní a nikoliv konstitutivní.

Žalobce namítal i svévoli správního orgánu, kterou spatřoval v tom, že správce daně zamítavé rozhodnutí o registraci vydal až po 6 měsících a měl za to, že když ani nadřízený správce daně lhůtu 30 dnů uvedenou v ust. § 129 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb. neprodloužil, byl takový úřední postup rozporný se zásadou právní jistoty.

Žalobce také nesouhlasil s vyřízením jeho námítky ohledně toho, že smlouva o sdružení a DIČ účastníka sdružení není při registraci plátce daně z přidané hodnoty ze zákona u jiných daňových subjektů a jinými správci daně požadována.

Odvolací orgán ve vyjádření k žalobě reagoval na námítky žalobce uvedené v jeho žalobě a navrhl, aby ji soud zamítl v celém jejím rozsahu.

Při jednání konaném dne 30.3.2017 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty a rozhodnutí: Přihláška žalobce k registraci k dani z přidané hodnoty, výzva Finančního úřadu pro hlavní město Prahu k vysvětlení, změně, doplnění, doložení registračních údajů ze dne 24.1.2014, č.j. 343746/14/2001-05802-108629, výzva Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 14.4.2014, č.j. 2462490/14/2001-05802-108629, rozhodnutí o registraci vydané Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 30.6.2014, č.j. 4347340/14/2001-05802-108629, odvolání žalobce ze dne 5.8.2014 vč. jeho doplnění ze dne 14.1.2015, rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství o odvolání ze dne 24.2.2015, č.j. 5545/15/5200-20441-704561.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán

(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 94 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. plátce uvedený v § 6a až 6e je povinen podat přihlášku k registraci do 15 dnů ode dne, ve kterém se stal plátcem.

Podle ust. § 6a zákona č. 235/2004 Sb. účinného do 31.12.2013 osoba povinná k dani, která

a) uskutečňuje plnění s nárokem na odpočet daně společně s jinými osobami povinnými k dani na základě smlouvy o sdružení¹⁰) nebo jiné obdobné smlouvy, je plátcem ode dne, kdy se stal plátcem kterýkoli z ostatních účastníků sdružení, nestane-li se podle tohoto zákona plátcem dříve,

b) uzavře smlouvu o sdružení nebo jinou obdobnou smlouvu s plátcem ke společnému uskutečňování plnění s nárokem na odpočet daně, je plátcem ode dne uzavření této smlouvy.

Podle ust. § 6a zákona č. 235/2004 Sb. účinného od 1.1.2014 osoba povinná k dani, která

a) je společníkem společnosti, v jejímž rámci se uskutečňuje plnění s nárokem na odpočet daně, je plátcem ode dne, kdy se stal plátcem kterýkoli z ostatních společníků, nestane-li se podle tohoto zákona plátcem dříve,

b) se stane společníkem společnosti, v jejímž rámci uskutečňuje plnění s nárokem na odpočet daně společně s plátcem, je plátcem ode dne, kdy se stala společníkem.

Podle ust. § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb. daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

Podle ust. § 129 odst. 3 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb. správce daně podle povahy věci rozhodne z moci úřední o registraci, nebo o zrušení registrace, pokud je to důvodné a pokud daňový subjekt nevyhoví výzvě k odstranění pochybností v registračních údajích.

V daném případě podal žalobce dne 14.1.2014 přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty podle ust. § 6a zákona č. 235/2004 Sb. Správce daně vydal dvě výzvy (24.1.2014 a 14.4.2014) k doložení důkazních prostředků, které by prokázaly, že žalobce má být registrován ze zákonného důvodu spadajícího pod ust. § 6a zákona č. 235/2004 Sb. Na výzvy správce daně žalobce žádné důkazní prostředky nepředložil. Rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 30.6.2016, č.j. 4347340/14/2001-05802-108629 byla zamítnuta registrace žalobce k dani z přidané hodnoty. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 5.8.2014, které doplnil podáním ze dne 14.1.2015. Rozhodnutím žalovaného Odvolacího finančního ředitelství bylo napadené prvoinstanční rozhodnutí změněno, jak výše uvedeno.

Předně je v dané věci třeba říci, že soud nemá za to, že by rozhodnutí odvolacího správního orgánu bylo rozhodnutím překvapivým, že by jeho vydáním byl žalobce zkrácen na svých procesních právech a že by tedy vlastně bylo pro něj rozhodnutím novým a že by byl zbaven možnosti reagovat na skutečnosti, které se v něm uvádějí. Není pochyb o tom, že rozhodnutí vydané finančním úřadem v prvním stupni je velmi stručné, dalo by se říci na samé hranici přezkoumatelnosti, nicméně je z něj zřejmé, z jakých důvodů je vydáváno, z jakých důvodů finanční úřad o zamítnutí registrace daně z přidané hodnoty rozhodl. Podstatnou vadou tohoto rozhodnutí je jenom to, že se opíralo o ust. § 129 odst. 4 a 5 zákona č. 280/2009 Sb., které se pro danou věc nedalo použít, když odstavec 4 předmětného ustanovení upravoval lhůtu, v níž má být rozhodnuto a odstavec 5 otázku toho, zda rozhodnutí o registraci má nebo nemá být odůvodněno. Tuto vadu pak odstranil odvolací správní orgán tím, že změnil výrok a výslovně v něm uvedl, že se rozhoduje podle § 129 odst. 3 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb. Tato právní kvalifikace, byť byla prvně uvedena až v rozhodnutí odvolacího správního orgánu, nicméně zcela souzní s odůvodněním tak, jak je uvedeno už v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Takže dle názoru soudu, nelze mít za to, že by adresát rozhodnutí, tedy žalobce, mohl být nějak rozhodnutím vydaným v odvolacím řízení překvapen, že by pro něj znamenalo nějakou změnu, zvláště pokud jde o skutkové okolnosti nebo vůbec skutkový podklad. Z obou rozhodnutí, tedy jak prvoinstančního, tak druhoinstančního je zřejmé, co bylo jejich předmětem, jaké pochybnosti správce daně měl a na základě jakých skutečností finanční úřad k zamítnutí registrace k dani z přidané hodnoty přistoupil. Soud neshledal námitku žalobce důvodnou.

Další námitka, kterou soud neshledal důvodnou, se týkala tvrzení žalobce, že správní orgány vůči němu postupovaly šikanózně, jestliže po něm vyžadovaly, aby ať už společně s danou přihláškou k registraci plátce daně z přidané hodnoty nebo následně na výzvy finančního úřadu předložil podklady pro svá tvrzení, že je účastníkem sdružení, od 1.1.2014 společníkem společnosti. Soud má za to, že tyto požadavky, které byly v předmětných výzvách uplatněny, rozhodně nepřekročily zákonný rámec. Pro pořádek je třeba uvést, že první výzva finančního úřadu, která je datovaná 24.1.2014, nesplňuje ani minimální požadavky pro výzvu k vysvětlení, změně, doplnění či doložení registračních údajů. Nepochybné je, že je velmi obtížně srozumitelná a v podstatě kdyby nebyla vydána vůbec, nic by se nestalo. Nicméně následně byla tato vada odstraněna vydáním nové výzvy ze dne 14.4.2014, v níž Finanční úřad pro hlavní město Prahu dostatečně podrobně, srozumitelně a určitě vyložil, z jakých důvodů tuto výzvu vydává, jaké má pochybnosti, čeho se týká a co je třeba doložit k jejich odstranění. Dle názoru soudu pak požadavky tak, jak jsou koncipované v této výzvě ze dne 14.4.2014, rozhodně nelze považovat za šikanózní, nelze na ně pohlížet jako na nějaký nástroj neomezené moci daňového úřadu. Jestliže tedy žalobce tvrdí, že na jeho straně byly dány skutečnosti ve smyslu ust. § 6a zákona č. 235/2004 Sb., které zakládaly jeho povinnost, tedy zákonnou povinnost registrovat se jako plátce této daně ve smyslu ust. § 94 zákona č. 235/2004 Sb. a žalobce tuto povinnost splnil, předmětnou přihlášku s odkazem na ust. § 6a zákona č. 235/2004 Sb. podal, pak finanční úřad mohl po něm požadovat doložení skutečnosti, která je uvedením předmětného § 6a zákona č. 235/2004 Sb. tvrzena, tedy skutečnosti, zda je žalobce členem sdružení, od 1.1.2014 společníkem společnosti. Soud tedy nespátřuje v tom, že na žalobce byl takový dotaz vznesen, nic šikanózního, nic, co by překračovalo nějaký rozumný rámec toho, co má nebo může finanční úřad po žalobci požadovat v této souvislosti. Pokud tedy žalobce tvrdil, že jeho povinnost být registrován vyplývá z toho, že je členem sdružení, resp. společníkem společnosti, pak bylo zcela na místě po něm chtít doložit, že takové sdružení vůbec existuje, resp. taková společnost, a že on je členem sdružení, resp. společníkem společnosti. Nelze se tedy finančnímu úřadu divit, že doložení takové skutečnosti požadoval, protože ta v celku logicky vyplývá právě z toho, co

žalobce sám o sobě tvrdil. Konec konců povinnost žalobce doložit svá tvrzení vyplývá i z ust. § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., ve kterém je stanoveno, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Jestliže žalobci vznikla povinnost podat přihlášku k registraci podle § 6a zákona č. 235/2004 Sb., byl povinen prokázat ty skutečnosti, které ho k podání této přihlášky, právě s odkazem na § 6a zákona č. 235/2004 Sb., vedly. Na tom soud nespatřuje nic rozporného ani s českým právním řádem, ale ani s judikáty Evropského soudního dvora, jak bylo žalobcem ve věci argumentováno. Soud tedy uzavírá s tím, že finanční úřad měl právo požadovat po žalobci doložení té skutečnosti, kterou žalobce v předmětné přihlášce tvrdil.

Soud pak nepřisvědčil ani námitce žalobce, že žalovaný přesně neurčil danou procesní normu, když neuvedl, zda se jedná o účinné či platné pozdější předpisy zákona č. 280/2009 Sb. Uvedl, že žalovaný pro rozhodnutí o odvolání zavedl zkratku „daňový řád“, když tím přímo odkázal na zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů. Podle žalobce je pak zřejmé, vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 24.2.2015, že ve znění pozdějších předpisů v sobě obsahuje i všechny další novely zákona č. 280/2009 Sb. Městský soud v Praze neshledal žalobcem popisovaný postup žalovaného nesprávným či snad nezákonným, když uvedení procesního předpisu, v daném případě zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů vyjadřuje, že je postupováno podle procesního předpisu účinného k datu vydání rozhodnutí.

Pokud jde o důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, má soud za to, že finanční orgány rozhodly o zamítnutí registrace za okolností, kdy takový postup, dle názoru soudu, nebyl vůbec možný.

Za podstatné soud považuje, že žalobci, minimálně tedy podle jeho tvrzení, vznikla zákonná povinnost, jako plátcí daně z přidané hodnoty, být registrován a vznikla mu povinnost předmětnou přihlášku podat. Svou zákonnou povinnost žalobce splnil. Jestliže tedy byl žalobce povinen přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty podat, tak nebylo možné mu registraci odepřít, tedy zamítnout s tím, jak to udělal Finanční úřad pro hlavní město Prahu, resp. Odvolací finanční ředitelství s odůvodněním, že žalobce nedoložil tvrzené skutečnosti. Takový postup by byl dle názoru soudu možný tehdy, pokud by se žalobce domáhal registrace k dani z přidané hodnoty dobrovolně. Kdyby to udělal, protože chtěl, aniž by takovou povinnost měl. Pak by bylo naprosto na místě, aby si finanční úřad ověřoval, zda tedy to, co žalobce tvrdí, je prokázáno nebo ne a pak žádosti o registraci vyhověl nebo nikoliv. Ale v dané věci nešlo o to, že by se žalobce přihlašoval jako plátec daně z přidané hodnoty, alespoň podle svého tvrzení, protože chce, ale protože musí, protože mu to ukládá zákon a jelikož mu vznikla povinnost se registrovat podle § 94 zákona č. 235/2004 Sb. I za takových okolností bylo samozřejmě na straně správce daně povinností ověřit, zda předmětná povinnost žalobci skutečně vznikla a k tomu si opatřit všechny možné dostupné podklady, a to nejenom od žalobce, ale i jakýmkoliv jiným způsobem, který by byl v souladu se zákonem. Soud konstatuje, že takto Finanční úřad pro hlavní město Prahu a konec konců ani žalovaný nepostupovali, když v podstatě projednávanou věc řešili tak, jako by šlo o rozhodování o přihlášce k registraci, která je podána dobrovolně, což v dané věci splněno není. Soud má za to, že Odvolací finanční ředitelství si vyložilo ust. § 129 odst. 3 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb. nesprávně, když předmětné ustanovení stanoví, že správce daně podle povahy věci rozhodne z moci úřední o registraci, nebo o zrušení registrace, pokud je to důvodné a pokud daňový subjekt nevyhoví výzvě k odstranění pochybností v registračních údajích, to znamená, pokud daňový subjekt nevyhoví výzvě k odstranění pochybností. Soud znova připomíná, že

pochybnost na místě byla, protože finančnímu úřadu nebyl žalobce jako daňový subjekt nijak znám a daňový úřad nevěděl nic bližšího o okolnostech jeho účasti ve sdružení, resp. ve společnosti. Nicméně vzhledem k tomu, že šlo právě o registraci k dani z přidané hodnoty vzniklé přímo na základě zákona, bylo povinností správce daně z moci úřední zjistit všechny podstatné skutečnosti a teprve na jejich základě rozhodnout. Nikoliv tedy přistoupit k věci tak, jako by vlastně rozhodoval o jakési nezávazné a nenárokové žádosti žalobce o registraci. Z tohoto důvodu tedy soud považuje rozhodnutí za nesprávné, za v podstatě nesrozumitelné, protože nekoresponduje s povinnostmi správce daně tak, jak jsou uvedeny v § 129 odst. 3 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb.

Jenom pro úplnost lze ještě poukázat na to, že ve výzvě ze dne 14.4.2014 je odkazováno na to, že pokud by žalobce svou povinnost nebo povinnost, na kterou je ve výzvě odkazováno, nesplnil, bude za nesplnění povinnosti sankcionován. Z daňového spisu však není zřejmé, zda finanční úřad k takovému postupu přikročil a zda tedy poskytnutí informací tímto způsobem vyžadoval, anebo zda si ty informace potřebné pro posouzení předmětné registrace zjišťoval jakkoliv jinak. To ze spisu nijak nevyplývá. Konec konců ani z vyjádření žalovaného k žalobě neplyne nic o tom, že by tak správce daně činil. Z uvedených důvodů tedy soud dospěl k závěru, že je na místě napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k žalovanému dalšímu řízení.

Na základě všech výše uvedených skutečností soud postupoval podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a napadené rozhodnutí pro nesrozumitelnost zrušil. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a náklady zastoupení žalobce daňovou poradkyní a to za 3 úkony právní služby po 3.100,- Kč - dle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a za 3 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., vč. částky odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je daňová poradkyně povinna z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), což činí 12.342,- Kč. Dále náklady žalobce sestávají z náhrady cestovního zástupkyně žalobce k účasti na jednání dne 30.3.2017, které činí částku 1.253,- Kč a konečně náklady žalobce tvoří také náhrada jeho zástupkyně za promeškaný čas ve výši 800,- Kč. Náklady řízení tedy činí celkem 17.395,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. března 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková